

ΑΘΩΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΟΣ,

ΕΛΕΝΗ, γυναίκα του.

ΔΗΜΟΣ, γείτονας τοῦ Πάνου.

ΤΑΚΗΣ,

ΚΩΣΤΑΣ, } φίλοι τοῦ Δήμου.

ΘΕΩΝΗ, οἰκογενειακὴ φίλη τοῦ Πάνου.

Ο Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ,

Ἡ σκηνὴ στοῦ σπίτι τοῦ Πάνου.

Ἀριστερά, στὴ γωνιά, μικρὸ διβάνι. Πολυθρόνες καὶ καρέκλες βαλμένες μὲ τάξη. Στὸ βάθος, σκάλα ποὺ βγαίνει στὸν κήπο. Στὸ ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς, ὁ ΠΑΝΟΣ φαίνεται καθισμένος στὰ δεξιὰ, σὲ μιὰ πολυθρόνα, βλέποντας πρὸς τὸν κήπο.

ΣΚΗΝΗ Α.

ΕΛΕΝΗ. (ἀνεβαίνοντας τὶς σκάλες τοῦ κήπου). Καὶ τί θὰ γίνουν τώρα οἱ καὶ μέντοι ἄνθρωποι;

ΠΑΝΟΣ. Εἶδες τὸ σπίτι λοιπόν, Ἐλένη; Δὲν τὸ βρίσκεις στερεό;

ΕΛΕΝΗ. Χμ. Τοῦ ἔβαλαν στὰ πλάγια κάτι ξύλινους στύλους γιὰ νὰ τὸ κρατήσουν. Μὰ δὲν μὲ βεβαιώνει αὐτὸ γιὰ τίποτε. Ὁλόκληρο κτίριο ν᾿ἔχει γιὰ στήριγμα λίγα ξύλα.

ΠΑΝΟΣ. Αὐτὸ λέω κι ἐγώ. Πρέπει ὅλοι τους τὸ γρηγορότερο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σπίτι. Ἄν θέλουν τὴ ζωὴ τους.

ΕΛΕΝΗ. (κάθεται κοντά του) Κι ὅμως γιὰ σκέψου το. Νομίζεις λοιπὸν πὼς εἶν' ἔτσι εὐκόλο νὰ φέρεται κανεὶς τὴν καθημερινή του ζωὴ; Τὴν ἡσυχία;

ΠΑΝΟΣ. (σταθερὰ) Εἶναι τὸ ζήτημα τόσο σπουδαῖο ποὺ δὲν ἐπιδέχεται συζήτησι. Ὁ ἀρχιτέκτονας διάταξε τὴν ἐκκένωση.

ΣΚΗΝΗ Β.

(Ὁ Δῆμος φαίνεται στὴν πόρτα τοῦ κήπου, κάτω, μὲ δυνὴ νέους).

ΔΗΜΟΣ. Καλησπέρα σας.

ΠΑΝΟΣ. Καλησπέρα, Δῆμο. Ἔλα λοιπὸν νὰ μᾶς πεῖς τί ἀπόγινε.

(Ὁ Δῆμος καὶ οἱ φίλοι του ἀνεβαίνουν).

ΔΗΜΟΣ. Σίγουρα θάχουμε μετακόμιση. Νὰ κι οἱ φίλοι μου, ὁ Τάκης καὶ ὁ Κώστας, ἄφισαν κι αὐτοὶ τὸ σπίτι.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλήθεια, παιδιά;

ΤΑΚΗΣ. Γιά περισσότερη ἀσφάλεια κρίναμε καλὸ νὰ φύγουμε.

ΠΑΝΟΣ. Καθῆστε λοιπὸν νὰ τὰ ποῦμε. (Οἱ δὺο νέοι κάθονται στὸ διβάνι, στὸ βάνος. Ὁ Δῆμος παίρνει θέση κοντὰ στὸν Πᾶνο καὶ στὴν Ἑλένη).

ΠΑΝΟΣ. Ὁ ἀρχιτέκτονας λοιπὸν διάταξε τὴν ἐκκένωση ;
Εἶν' ἀλήθεια ;

ΤΑΚΗΣ. Ὡ, Ὡ, ὁ ἀρχιτέκτων. Σὲ μᾶς σύστησε σχεδὸν νὰ μείνουμε, σὰν νὰ μὴν ἦταν τίποτε. Στους ἄλλους, κάτω, εἶπε ὅτι κάπως ἀμφιβάλλει γιὰ τὸν τελευταῖο τοῖχο, στὰ δεξιά...

ΠΑΝΟΣ. (διακόβοντας) Ἀμφιβάλλει ;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναί. Τίποτε ὥς τώρα δὲν ἄκουσα τὸ θετικό. Κι ὅμως, νὰ σήμερα ἓνας μεγάλος πιά κίνδυνος ! Σὲ ποιὸν πρέπει λοιπὸν νὰ καταφύγει κανεῖς ;

ΠΑΝΟΣ. Ἀμφιβάλλει ; Αὐτὸς ὁ δαιμόνιος τεχνίτης ;

ΤΑΚΗΣ. (Βλέποντας πρὸς τὸν κῆπο). Ἄ, νὰ κι ἡ Θεώνη. Εἶμαι περιέργος νὰκούσω τί θὰ κάμουν.

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΘΕΩΝΗ. (Ἀνεβαίνει τὶς σκάλες) Καλησπέρα σας. Βλέπω εἵμεθα κάμποσοι. Θάποφασίσουμε λοιπὸν ἐδῶ «περὶ τοῦ πρακτέου ;»

ΠΑΝΟΣ. (πρὸς τὴν Θεώνη) Σᾶς περιμέναμε τόσην ὥρα νὰ μάθουμε νέα. Καθῆστε λοιπόν.

ΘΕΩΝΗ. (Κάθεται κοντὰ στὴν Ἑλένη).

ΠΑΝΟΣ. Ἐμαθα ὅτι ὁ ἀρχιτέκτονας δὲ μίλησε μὲ βεβαιότητα.

ΘΕΩΝΗ. (μετὰ λίγη σιωπὴ) Κανεῖς, κανεῖς δὲν ξέρει τίποτε. Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

ΤΑΚΗΣ. Κανεῖς δὲν εἶναι βέβαιος. Ναί. Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

ΘΕΩΝΗ. Καὶ ξέρετε, κ. Πᾶνο. Χθὲς τὰ μεσάνυχτα ἓνας βαρὺς κρότος δόνησε τὰ θεμέλια. Οἱ ἐργάται, μοῦ φαίνεται, δὲν ξέρουν τί κάνουν ὅταν χτίζουν.

ΠΑΝΟΣ. (αἰγὰ καὶ μὲ ὕφος ποὺ προδίδει τὸ φόβο) Οἱ

ἐργάται δὲν ξέρουν τί κάνουν ὅταν χιτίζουν. Καὶ σεῖς ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μένετε ἀκόμα ἐκεῖ. Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀφάνταστο.
(*Παύση γιὰ λίγη ὥρα*)

ΤΑΚΗΣ. Ἄν ξέραμε τὸ πεπρωμένον ;...

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐνὰ πράμα ὅμως μοῦ κινεῖ τὴν προσοχή : Ὅταν ὅλοι, στὸ κάτω πάτωμα, εἶχαν ἀποφασίσει πιὰ νὰ φύγουν, μέσα σὲ κείνη τὴν ταραχὴ καὶ τὸν φόβο, ὁ κάτασπρος γέρος, ὁ πατέρας τους, ἔμενε μὲ τόση ἀφοβία. Διατηροῦσε ἀκόμα γαλήνιο τὸ αἰώνιο κείνο χαμόγελό του. Σὰς βεβαιῶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι.

ΘΕΩΝΗ. Ναί. Εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι τοὺς παρηγορεῖ μιὰ ἀόρατη Προστασία!

ΤΑΚΗΣ. Χά, χά, χά, χά. Μὴν ἀκοῦτε τί σὰς λένε. Ποῦ νὰ τὸν βλέπατε σήμερα, τὸν κακόμοιρο τὸν γέρο. Κατέβαινε ὁ δύστηχος τρέμοντας τὶς σκάλες. Τὸν ἐλυπήθηκα.

ΔΗΜΟΣ. (*ζωηρᾶ*) Ἀλήθεια ; Ὡ πῶς θάθελα νὰ τὸν ἔλεπα. Χά, χά, χά. Ἐ, τὸν δύστηχο γερο φυγά. (*Πρὸς τὴν Θεώνῃ ξεσπώντας σὲ γέλοιο*). Καὶ ἡ ἀόρατη Προστασία ;

ΘΕΩΝΗ. Μὴ γελᾶτε. Μὴ γελᾶτε. Μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία του ἔδιωξε ἄθελα ἀπὸ πάνω του τὸ κάθε καλὸ. Κύριε Δῆμο: Ἐπρεπε νὰ αἰσθανθῇτε λύπη ὅταν βλέπατε ἓνα ἄνθρωπο νὰ τρέμει, νὰ φοβᾶται !

ΔΗΜΟΣ. (*Μένει γιὰ λίγο πολὺ σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς*). Ἄξαφνα ξεσπᾷ σὲ γέλοιο).

Καλὴ μου φίλη. Μᾶνεθάζετε ψηλά, ψηλά στὸν Οὐρανό. Ποιὸς ἀρνεῖται τὴν τόση καλωσύνη σας ; Μὰ ἔπειτα τὸ χέρι σας δειλιάζει καὶ μὲ ρίχνετε μὲ ὀρμὴ κατάχαμα ἀπὸ τὰ δυσθεώρητα ὕψη, ἐξηγώντας μου τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Γιατί μοῦ μιλάτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία ;

Μόνο ὅταν ἓνας Θεὸς χάσει τὴν ἰσχύ του θὰ ἀξίζε, κανεῖς νὰ λυπηθεῖ λιγάκι.

ΘΕΩΝΗ. Καὶ γιὰ ἓνα ἄνθρωπο ;

ΔΗΜΟΣ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντα τὸ θῦμα τῶν φυσικῶν νόμων. Κι ὁ χαρακτηρὸς τοῦ ἀκόμα ἐξ ὧτάται ἀπὸ τὴν φύση μεσ' τὴν ὁποία ἀνατράφηκε. Καμὴν ἀντίστασις δὲ μπορεῖ νὰ φέρει πονηριά. Εἶναι ἓνας δούλος, ποὺ κατὰ βάθος πρέπει νὰ μᾶς κινήσει τὸ γέλοιο παρὰ τὴν λύπη.

ΠΑΝΟΣ. Κύριε Δῆμο. Ἀξίζει πολλὰς φορὰς περισσότερο ἢ καλωσύνη ἀπὸ τὴν φιλοσοφία.

ΔΗΜΟΣ. Χμ. Καλωσύνη. Νὰ κι ἄλλη μιὰ κούφια ἔννοια πὺν στολίζει πομπώδικα ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου. Προτιμῶ κείνους πὺν ἀποστρέφονται τῇ συμπάθειᾳ τῶν ἄλλων.

ΠΑΝΟΣ. Γιατὶ ἀκριβῶς ἡ συμπάθεια αὐτὴ εἶναι κάτι τι τὸ ἀτελές.

ΔΗΜΟΣ. Δὲν καταλαβαίνω. Τὶ θέλετε νὰ πῆτε ;

ΠΑΝΟΣ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἀποστρέφεται κανεὶς αὐτὸ πὺν εἶναι ἀνίκανο νὰ γίνῃ τέλειο.

ΔΗΜΟΣ. Πῶς προχωρεῖ κανεὶς στὴ συζήτηση. Ὡς πάρωμε παράδειγμα τῇ ζωῇ κείνου τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖ πάνω.

ΠΑΝΟΣ. Τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, θὰ θέλετε νὰ πῆτε ;

ΔΗΜΟΣ. Ναί, ποίαν ἄλλον ; Σὰς φαίνεται λοιπὸν ὅτι μιὰ τέτοια ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπεχθὴς σὲ ὅλους ;

ΠΑΝΟΣ. Επειδὴ δείχνει ὅτι μισεῖ τὴν ζωὴ ; Καὶ ὅμως πὺν ξέρετε ἐσεῖς τὴν αἰτία ;

ΔΗΜΟΣ. Μισεῖ καὶ ὅλους ἐμᾶς. Καθένας ἀπὸ μᾶς, λέγει, τὸν πλησιάζει τυχαῖα. Ὅπως καὶ ὅλα ὅσα γίνηκαν στὴ ζωὴ του, τοῦ ἦσαν τυχαῖα.

ΠΑΝΟΣ. Ἐνας ἄνθρωπος πὺν θέλησε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ δική του ζωὴ, ἀναπόφευκτα θὰ ἔρτει σαυτὴ τὴν κατὰστασιν ἂν δὲν κατόρθωσε νὰ κάμῃ τίποτε.

Κι ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ μίλησε ποτὲ σὲ κανένα μὲ τὸν τρόπο πὺν εἶπατε.

ΘΕΩΝΗ. (Σιγὰ πρὸς τὸν Πᾶνο) Ὅπως κι ἂν εἶναι, ζεῖ σὰν ἓνας τέλειος ἄνθρωπος.

ΔΗΜΟΣ. (Μπαίνοντας στὴ μέση) Τέλειος ; Μήπως λοιπὸν τέλειος θὰ πεῖ ἄρρωστος ;

ΘΕΩΝΗ. (Ταραγμένη). Εἶναι δύσκολο νὰ ἐφαρμόσῃ κανεὶς τίς ιδέες του στὴ ζωὴ του κ. Δῆμο. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πάντα τὸ γόνιμο ἔδαφος ὅπου θὰ βλαστήσουν τὰ ἰδανικά ἐνὸς ἀνθρώπου σὰν κι αὐτόν.

ΔΗΜΟΣ. Μὰ ἐπὶ τέλους πρέπει κάπως νὰ συμμορφώνεται. ΘΕΩΝΗ. Νὰ συμμορφώνεται ; Θέλετε νὰ πῆτε νὰ παρασύρεται ; Ἐχετε δίκαιο. Ἡ ζωὴ ἔρχεται τόσο ὀρμητικῇ, πὺν τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ. Πόσο φαίνεστε ἡττομανῆς, κ. Δῆμο. Ὡς εἶναι. Φθάνει. Εἶπαμε πολλὰ γι αὐτόν.

ΠΑΝΟΣ. Κι ὅμως, ἐγὼ σὰς χρωστῶ μιὰν ἀπάντησιν, δεσποινίς Θεώνη. Μᾶς ἔκοψαν. (Βηματίζει ἀργὰ στὴν αἴ-

θουσα). Εἶχατε πεῖ πρὸ δλίγου (στηρίζεται στὶς λέξεις).
"Ένας τέλειος ἄνθρωπος. Νὰ ἀλήθεια μιὰ μεγάλη ἔννοια!
"Ένας ἄνθρωπος. "Ένας τέλειος ἄνθρωπος! (στρέφεται
ἀπότομα πρὸς τὸ Δῆμο). Καὶ τί λέτε ὅταν χάση ἓνας τέτοιος
τὴ δαναμὴ του κ. Δῆμο;

ΔΗΜΟΣ (ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀστεία σιωπὴ) "Ότι ἔπεσε στὴν
ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Αὐτὸ μόνο παρατηρῶ.

ΠΑΝΟΣ Αὐτὸ μόνο παρατηρᾶτε; Χμ. Μοῦ φαίνεται
πὼς μὲ τὸ πιὸ κοινὸ τρόπο παίζουμε μὲ τίς λέξεις. "Έτσι
εἴμεθα ὅλοι. "Όταν ἓνας δυνατός, ἓνας ἔξοχος ἄνθρωπος,
ποὺ ἔχει ἀγγίζει πιά τὰ ἀπρόσιτα ὅρια τῆς Τελειότητος,
δείξει σημεῖα κούρασης καὶ πόνου, ὧ τότε ἐκσποῦν μὲ μιᾶς
οἱ θησαυροὶ τῆς Φιλοσοφίας μας. Χὰ χά χά. Τὸν ἀποκα-
λύψαμε ἀμέσως τὸν μεγάλο ἐγκληματία. "Αμέσως θὰ δοῦμε
τὴν «ἀνθρώπινη ἀδυναμία» κι ἂς ἔχει αὐτὸς ἀγωνισθεῖ
τὸν ὑπεράνθρωπο ἀγῶνα...

ΔΗΜΟΣ. (μὲ ταραχὴ) Κύριε Πᾶνο. Συγκρούσθηκαν οἱ
ιδέες μας. Μπορεῖ ὅμως νάχετε δίκιο... Ναί. "Η ζωὴ ἔρχε-
ται διαφορετικὰ ἀπὸ ὅπως τὴν περιμένει κανεῖς... Μὰ γιὰ
δῆτε (βλέπει πρὸς τὸ κῆπο) Νομίζω ὁ κ. "Αλεξάνδρου.

ΘΕΩΝΗ. Ναί. Ναί.

ΣΚΗΝΗ Δ.

ΠΑΝΟΣ. (προχωρεῖ νὰ τὸν συναντήσῃ) Καλησπέρα σας
κ. "Αλεξάνδρου. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω σπíti
μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (Κρατῶντάς του τὸ χέρι). Εὐχαριστῶ. Εὐ-
χαριστῶ πολὺ. Κάποιο τυχαῖο περιστατικὸ μὲ φέρνει κοντὰ
σας. (Χαιρετᾷ ὅλους καὶ κάθεται κοντὰ στὴ Θεώνη).

ΠΑΝΟΣ. Θὰ λέτε γιὰ τὸ σπíti;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (μὲ χαμόγελο) Ναί. Σᾶς βεβαιῶ πορὰ τὴ
θέληση καὶ τὴν ἐπιθυμία μου προτίθεμαι νὰ φίσω τὸ
σπíti. "Έχω τόσο ἡσυχία καὶ καλὰ ζήσει ἐκεῖ πέρα.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ. (ἀπ τὸ βάθος) Δὲν φαίνεται δὲ γιὰ τόσο
κακός. Εἶν' ὑπερβολικὰ ὅσα λὲν ἐναντίον του.

Ο ΑΛΛΟΣ ΝΕΟΣ. "Η ψυχὴ του, λέν, εἶν' στεγνὴ σὺν τὴν πέτρα.

Ο ΠΡΩΤΟΣ. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ δεῖ κανεῖς τὴν ψυχὴ ἑνὸς
ἀνθρώπου.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Τὴν μαντεύει ὅμως. "Επειτα μονάχος σὺν
ἀγριάνθρωπος ὅπως ζεῖ τί μπορεῖ νὰ νὰ δεῖ; Δίπλα στοὺς

ἄλλους, θὰ δείξει κανεὶς τὴν ὑπεροχὴν του. "Ἄν εἶναι καλὸς, ἂς ἔλθῃ. Ἡ ζωὴ ἔχει πολλὴ ἀνάγκη ἀπὸ καλωσύνης.

Ο ΠΡΩΤΟΣ. "Ἄν τὸν ἤξευρες πὶὸ καλά, δὲν θὰ μιλοῦσες ἔτσι.

"Ἐνας ἄνθρωπος σὰν κι αὐτόν, ἓνα θῦμα τῆς ζωῆς δὲ μπορεῖ νὰ ὑποκύψει στὶς γενικεύσεις.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Εἶπες : Θῦμα. Γιατί ; Μήπως ἡ ζωὴ εἶναι κανέναν κυνηγὸς τοῦ δάσους ;

Ο ΠΡΩΤΟΣ. Ναι, αὐτὸ θέλω νὰ πῶ. Ἡ ζωὴ πάντα ἀλύπητα μᾶς κυνηγᾷ κι αἰώνια μᾶς ὑποδουλώνει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ μιλοῦσε σιγὰ μὲ τὸν Πάρο)
Καὶ τί θὰ κάνουμε, καλοὶ μου φίλοι. Τὸ σπίτι ἐμένα μοῦ φαίνεται ἐτοιμόρροπο. Δὲν εἶναι βεβαίως φρόνιμο νὰ παρτεῖνουμε τὴν διαμονή μας, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σπίτι... μᾶς ἔδιωξε ἀπὸ μέσα του.

(Γελοῦν ὅλοι)

ΠΑΝΟΣ. Ἐγώ, ἐν πάσει περιπτώσει, προσφέρουμε, γιὰ κάθε εὐκολία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Εὐχαριστῶ παρὰ πολὺ. Εὐχαριστοῦμαι ὅταν κάποιος μοῦ δίνει ἐκεῖνο ποὺ μοῦ παίρνει ἡ ζωὴ.

ΘΕΩΝΗ. Μιλάτε σὰν δεισιδαίμονες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Δὲν εἶμαι δεισιδαίμονας δεσποινὶς Θεώνη. Πάντα ὅμως μοῦ κάνουν ἐντύπωση μερικὰ πράγματα. Χθὲς γύρισα σπίτι μου πολὺ κουρασμένος. "Ἐπеса νάνα-παιθῶ γιατί εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση Ἡ νύχτα προχωροῦσε στὴν ὀλότελῃ σιωπῇ. Ἡ ζωὴ κοιμῶταν ἤρεμῃ. "Ὅλα ἦταν ἤσυχια στὸν κανονικὸ τοῦς δρόμο. Μὰ ἄξαφνα, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἓνας καταχθόνιος κρότος κάτω στὰ θεμέλια μᾶκανε νὰ πεταχθῶ πάνω.

ΘΕΩΝΗ. Ἀλήθεια. κι ἐμένα μὲ τρόμαξε αὐτὸς ὁ κρότος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Πέρασα μιὰ τρικυμισμένη ζωὴ, καλὴ μου φίλη. Γι' αὐτὸ ἴσως, ὅλα μοῦ φαίνονται σὰν νᾶχουν κάτω νὰ μοῦ ποῦνε. "Ὅλα πάντα μοῦ ἦσαν τυχαία, ἀκάλεστα ἀπὸ μένα. Ἐνῶ κεῖνα ποὺ πραγματικὰ εἶχα ποθῇσαι χάθηκαν μέσ' τὸ ὀρμητικὸ κῆμα τῆς θύελλας, ποὺ ἦταν ἡ ζωὴ μου.

(Εἶναι πὰ βράδυ καὶ ἔξω ἀπόλυτῃ ἡσυχίᾳ)

ΘΕΩΝΗ. Ἐλπίζω ὅλα νὰ διορθωθοῦν, κ. Ἀλεξάνδρου, Τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβαν ὅλοι γιὰ τὸ σπίτι θάποσοθῇσουν

κάθε κικό... Καὶ θὰ ἐξακολουθήσει καθέννας ἐκεῖ ἥσυχά τῃ ζωῇ του.

ΔΗΜΟΣ. Ναί. Ναί. Γιατὶ τὸ σπίτι θὰ τὸ στερεώσουν τόσο καλὰ πὺν δὲν θ'ἄχει φόβο ποτέ.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ. Οἱ τρεῖς στύλοι πὺν σχεδιάζουν νὰ κάμουν στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ, μποροῦνε νὰ μᾶς βεβαιώσουν γιὰ τὴ στερεότητά του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι πάντα ὠφέλιμη.

Εἶναι σὰ μιὰ παρήγορη φίλη.

(Ἐνὰ ξαφνικὸ, σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ποιὸς γελᾷ κεῖ κάτω;

ΠΑΝΟΣ. Θᾶν κανεῖς εὐθυμος διαβάτης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (Σηκώνεται). Καὶ τώρα σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ συντροφιά πὺν ἤῤα κοντά σας. Καλὴ νύχτα σας.
(Σηκώνονται καὶ οἱ ἄλλοι)

ΔΗΜΟΣ. Σᾶς βεβαιῶ, κ. Ἀλεξάνδρου· οἱ φόβοι μας γιὰ τὸ σπίτι δὲν θὰ κρατήσουν πιὸ πολὺ ἀπὸ δυὸ μέρες. Οἱ ἐπιδιορθώσεις θ'ἄχουν πιά τελειώσει, καὶ τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ δὲν θὰ τὰ φοβίζει πιά οὔτε αὐτὸς ὁ σεισμός...

(Απότομο ἀκούεται πάλι τὸ ἡχηρὸ γέλιο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (μὲ ἀγανάκτηση) Μὰ ποιὸς εἶν' αὐτὸς πὺν δὲν φεύγει μπρὸς ἀπ τὸ σπίτι;

(Πλησιάζουν πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κήπου νὰ δοῦν)

ΠΑΝΟΣ. (χαμογελώντας) Ὅταν κατεβῆτε θὰ μὲ ὑποχρεώστε νὰ τὸν πετᾶξετε μακριά. Ὅποιος κι ἂν εἶναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Κι ἂν εἶναι κανεῖς πιὸ δυνατὸς ἀπὸ ὅλους μας;

ΠΑΝΟΣ. Ἀπὸ ὅλους πιὸ δυνατός;

ΔΗΜΟΣ. Ἐμπρὸς λοιπόν. Καλὴ νύχτα. Θὰ περάσουμε σήμερα τὴν πιὸ ἥσυχη νύχτα πὺν ἔγινε ποτέ.

(Τὸ γέλιο ξαναρχινᾷ μαριακὸ καὶ κόβεται ἀπότομα.
Ὅλοι στέκουν ἐκεῖ πρὸς τὸν κήπο σὺν ἀνθρώποι πὺν ἀναζητᾷν κάτι καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ δοῦν. Σὲ λίγο, ἕνας δαιμόσιος πάταγος ἀκούγεται τοῦ σπιτιοῦ πὺν γκρεμίστη πιά στὴ γῆ.)

Ἐπιφωνήματα φοβικῆς ἀκούγονται. Ὅλοι τρέμουν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. (Μὲν χαμόγελο ἀπαθείας.) Τὸ γέλιο. Τὸ γέλιο.. Ποιὸ γάταν ἄραγε κεῖνο τὸ γέλιο;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ